

лижило, помирисало това, що хвърлилъ войникътъ, послѣ го хванало и повлѣкло къмъ кѣщи. Ала на пѣтя му имало малка вѣда. То се хвърлило отъ брѣга, ала паднало съ товарчината си въ водата, прѣплавало и я оставило на брѣга. Послѣ пакъ прѣплавало вѣдата и прѣнесло останалото.

Човѣкътъ си мислѣлъ, че войникътъ е хвърлилъ малки кученца, които сега Филка носи. Слѣдъ нѣколко врѣме Филка почнала да скимги и лае около вратата на кухнята. Излѣзла готвачката. Човѣкътъ и извикалъ, да види, що носи Филка. Тя погледнала.

— Котенца! казала очудено тя.

Човѣкътъ казалъ да имъ дадатъ млѣко, послѣ се приближилъ да гледа, що ще става. Котенцата пълзели и пицѣли. Филка тласкала ту едното, ту другото къмъ паницата съ млѣко. Ала, като видѣла, че тѣ не знаятъ още сами да лочатъ млѣко, тя хванала едното за шията и цопнала муцуната му въ млѣкото. Котенцето се зарадвало и почнало съ жадность да лочи. Тогава тя направила сжщото и съ другото котенце. По такъвъ начинъ, като ги нахранила, Филка легнала при паницата, привлекла котенцата, притиснала ги къмъ корема си и, когато заспали, задрѣмала и тя и легнала съ тѣхъ, като сжщинска тѣхна майка.

Слѣдъ часъ се върналъ домакинътъ на кѣщата, въ която живѣлъ този господинъ. Съ него вървѣли двѣ голѣми кучета. Тѣ почнали да хойкатъ, да тичатъ изъ градината, подушили котенцата и съ ярость се